

Arrest

nr. 200 160 van 22 februari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. ANDRIES
Amerikalei 29
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 september 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij op 28 september 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 november 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. ANDRIES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 juli 2015 dient verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, bij het Belgisch Consulaat-generaal te Casablanca (Marokko) een visumaanvraag type C in met het oog op een familiebezoek. Op 19 augustus 2015 wordt de visumaanvraag goedgekeurd.

In september 2016 bieden verzoekster en haar Belgische partner zich aan bij de gemeente met het oog op een voorgenomen huwelijk.

Op 24 augustus 2016 wordt een onderzoek naar een schijnhuwelijk opgestart.

Op 23 november 2016 keurt de ambtenaar van de burgerlijke stand de huwelijksaanvraag goed.

Uit een "onderzoek van de reële hoofdverblijfplaats" d.d. 2 maart 2017 blijkt dat verzoekster inmiddels gehuwd is met haar echtgenoot.

Op 28 maart 2017 deelt de stad Antwerpen aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat verzoekster via het e-loket van de stad Antwerpen een aanvraag tot de procedure voor een vraag tot inschrijving heeft ingediend op 31 januari 2017. In de bestreden beslissing wordt vermeld dat verzoekster op 28 maart 2017 een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belg.

Op 22 september 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28/03/2017 werd ingediend door:

Naam: B.

Voornaam: L.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...).1982

Geboorteplaats: M.

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Belgische echtgenoot, de genaamde B. M. (...) (RR: xxx in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80. .

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: 'de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.'

Artikel 40ter van dezelfde wet stelt ook dat bij een aanvraag gezinshereniging 'de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.'

Als bewijs van de bestaansmiddelen werd het volgende document voorgelegd:

- *'attest van tewerkstelling' van vzw K. (...) waaruit zou moeten blijken dat de referentiepersoon aldaar is tewerkgesteld sedert 20/11/2000.*

Overwegende dat er geen loonfiches werden voorgelegd van bovenstaande tewerkstelling en overwegende dat het attest van tewerkstelling onvoldoende uitsluitsel biedt over het netto-inkomen (er wordt op het attest een loon per uur vermeid, maar is niet duidelijk indien dit bruto of netto is) van de referentiepersoon, kan er gesteld worden dat er geen zicht is op de huidige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon.

De toetsing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 kan niet gebeuren bij gebrek aan voldoende informatie.

De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in deze overbodig.

Gezien we geen zicht hebben op de huidige bestaansmiddelen van de Belg is niet vastgesteld dat ze ontoereikend zijn en hoeft dus ook niet te worden bepaald welk bedrag ter beschikking hoort te zijn in afwijking op de norm zoals verwoord in art. 40ter.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van:

- Artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*

- Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen*

- Artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980*

- het zorgvuldigheidsbeginsel*

De Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk... "Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet- plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen is niet afdoende" (VAN HEULE, D., Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993. Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en VAN HEULE, D., "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", T. V.R., 1993/2,67-71).

De motivering moet in feite en in rechte afdoende zijn, en uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen.

Overeenkomstig voormelde wetsbepalingen dienen administratieve beslissingen met afdoende redenen omkleed te zijn.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid die de beslissing heeft genomen, bij de beoordeling van de aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op de grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

In casu werd de aanvraag tot verblijf van verzoeker geweigerd op grond van volgende motivering:

"(...)."

Het recht op een gezinsleven is een grondrecht van de Europese Unie. De Raad van de Europese Unie heeft in haar richtlijn 2003/86/EG van 22.09.2003 het recht op gezinshereniging als principe gesteld (Richtl. 2003/86/EG, Pb.L. 251 van 3.10.2003, 12-18)

De Raad stelt dat maatregelen op dit vlak in overeenstemming moeten zijn met de plicht om het gezin te beschermen en het gezinsleven te respecteren. De Raad verwijst hierbij in expliciete bewoordingen naar de grondrechten die voortvloeien uit artikel 8 van het Europees Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en naar het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Uit het arrest CHAKROUN van het Europees Hof van Justitie (HvJ 4.03.2010, C-578/08, CHAKROUN) volgt dat alle bepalingen waarmee voorwaarden aan het recht op gezinsleven worden opgelegd, op restrictieve wijze dienen te worden geïnterpreteerd: "overwegende dat de gezinsherenigingsrichtlijn voor de lidstaten welbepaalde verplichtingen in het leven roept, waaraan duidelijk omschreven subjectieve rechten beantwoorden aangezien de lidstaten verplicht zijn om in de door de richtlijn omschreven

gevallen de gezinshereniging van bepaalde leden van het gezin van de gezinshereniger toe te staan zonder ter zake enige beoordelingsmarge te kunnen uitoefenen”.

Volgens het Hof mogen de lidstaten hun vrijheid van handelen met betrekking tot deze materie niet op een dergelijke manier benutten dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van de Richtlijn, dat erin bestaat de gezinshereniging te bevorderen. Uitzonderingen moeten bijgevolg uitzonderlijk blijven.

In casu klopt het niet dat verzoeker slechts één document zou hebben overgemaakt. Haar echtgenoot is telkens met haar mee naar de gemeente gegaan om alle administratie te regelen. Hij heeft in eerste instantie enkel het attest van tewerkstelling van vzw K. (...) overhandigd omdat hij nog diende te wachten op zijn loonfiches via Acerta. Van zodra hij deze had ontvangen is hij opnieuw naar de gemeente gegaan en heeft hij zijn loonfiches van de laatste zes maanden overhandigd. Deze werden aan het dossier gevoegd en zouden volgens de bediende samen met de rest van het dossier aan DVZ worden overgemaakt.

Volgens de huidige praktijk wordt er geen bewijs van ontvangst afgeleverd door de gemeente wanneer er documenten worden in ontvangst genomen. Dit zorgt er voor dat verzoeker niet kan aantonen dat zij deze documenten wel degelijk heeft overhandigd aan de gemeente. Aan verzoeker werd evenwel mondeling bevestigd dat het dossier volledig was en dat het met alle documenten zou worden overgemaakt aan DVZ. Verzoeker was dan ook gerechtigd om ervan uit te gaan dat DVZ alle overhandigde documenten zou kunnen bekijken bij haar aanvraag.

De DVZ moet zich er namelijk van vergewissen over te gaan tot “een zo grondig mogelijk onderzoek, rekening houdend met de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben”.

Een zorgvuldig handelend bestuur dient alle bewijsstukken te verzamelen die worden overhandigd door een rechtszoekende, en deze over te maken aan de bevoegde diensten. Het zou veel eenvoudiger zijn indien de gemeente een ontvangstbewijs zou afleveren met een opgave van alle door de verzoeker overhandigde documenten. Op deze wijze hebben alle partijen kennis van de stukken waar DVZ rekening mee moet houden en kan er geen discussie bestaan.

Gelet op het feit dat de referentiepersoon een maandelijks inkomen heeft van ongeveer 1.750 euro netto, was er geen enkel probleem om de loonfiches te bezorgen aan DVZ. Het zou dan ook onzinnig zijn dat verzoeker deze loonfiches niet zou bezorgd hebben aan de gemeente, terwijl er bij elke aanvraag gezinshereniging expliciet naar loonfiches gevraagd wordt. Het is dan ook minstens aannemelijk dat verzoeker deze loonfiches heeft overhandigd aan de gemeente.

Verzoeker heeft bovendien niet kunnen nakijken of de stukken zich in het administratief dossier bevinden. Verzoeker heeft, na een raadsman geraadpleegd te hebben, op 16.10.2017 een aanvraag ingediend om inzage te verkrijgen in het administratief dossier. Maar omdat de wet openbaarheid van bestuur een termijn van 30 dagen voorziet, en DVZ liet weten aanvragen niet prioritair te behandelen, is het niet mogelijk om inzage te verkrijgen in het administratief dossier voor het verstrijken van de beroepstermijn. Gelet op de motivering van de bestreden beslissing door DVZ, en haar weigering om inzage te verlenen in het administratief dossier binnen de termijn om haar beslissing aan te vechten, is het voor verzoeker niet mogelijk om te achterhalen op basis van welke gronden haar aanvraag tot een verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd.

Het is voor verzoeker onbegrijpelijk dat haar aanvraag zou geweigerd worden omdat zij niet zou aangetoond hebben dat haar echtgenoot over voldoende bestaansmiddelen beschikt, terwijl zij dit wel gedaan heeft.

Zelfs indien DVZ enkel rekening houdt met het attest van tewerkstelling van vzw K. (...) waar ze in de bestreden beslissing naar verwijst, kan ze niet zomaar stellen dat het inkomen van de referentiepersoon onduidelijk is. Op het attest staat duidelijk vermeld dat er een loon is voor een arbeider van 11,5929 EUR per uur, in een tewerkstellingsbreuk van 38/38, en dit met een overeenkomst van onbepaalde duur, sinds 20/11/2000. Dit komt neer op een maandelijks loon van 1.761,68 EUR (zonder toeslagen). Zelfs indien dit een brutobedrag zou zijn, toon DVZ niet aan dat dit niet zou kunnen volstaan als voldoende bestaansmiddelen. Zij maakt op geen enkele wijze een berekening, maar maakt zich er gemakkelijk van af door te stellen dat het niet duidelijk is.

Er zijn twee mogelijke interpretaties van dit document: 1) het is een brutobedrag en dan zou moeten aangetoond worden dat dit te weinig is om met twee personen van te leven, of 2) het is een nettobedrag en dan beschikt de referentiepersoon duidelijk over voldoende bestaansmiddelen. Ofwel verzoekt DVZ om verduidelijking bij verzoeker, ofwel dient zij te kiezen voor de voor verzoeker meest gunstige interpretatie.

Deze handelswijze getuigt niet van een redelijk, zorgvuldig bestuur door de overheid. Deze procedure is van groot belang voor verzoeker, daarom werkt zij zo goed mogelijk mee aan het leveren van voldoende bewijsstukken. De overheid houdt hier of geen rekening mee, of speelt deze kwijt. Het enige document waar dan wel naar wordt gekeken wordt zonder meer afgedaan als een onduidelijk stuk. Terwijl een simpele vraag tot verduidelijking kon gesteld worden aan verzoeker. Door in een procedure met een

dergelijk belang voor burger, zo lichtzinnig om te gaan met de overhandigde bewijsstukken, laat DVZ blijken niet op een redelijke en zorgvuldige manier tot haar beslissing te zijn gekomen. Gelet op het voorgaande schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en artikel 40ter van de vreemdelingenwet.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste middel stelt verzoekster een schending voor van de artikelen 40ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt dat het niet correct is dat zij slechts één document heeft overgemaakt. Haar echtgenoot zou haar telkens vergezeld hebben en in eerste instantie enkel een attest van tewerkstelling hebben overgemaakt omdat hij nog wachtte op zijn loonfiches via Acerta. Deze zou hij overhandigd hebben aan de Stad. Omdat er geen bewijs van ontvangst wordt opgesteld, is hij niet in de mogelijkheid dit aan te tonen. Omdat de referentiepersoon over een maandelijks inkomen van 1750 euro netto beschikt, zou het onzinnig zijn geweest dit niet over te maken.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster op 28 maart 2017 een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenote van de Belgische onderdaan B. M. (...).

Verzoekster diende te voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; 2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen. 2° beschikt over voldoende huisvesting (...).”

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekster, ter staving van de bestaansmiddelen van haar echtgenoot, een tewerkstellingsattest voorlegde waaruit blijkt dat hij tewerkgesteld is bij de vzw K. (...) sedert 20/11/2000 voor 38/38 voor ongeveer 11eur per uur.

Uit het administratief dossier blijkt niet als zou verzoekster of haar echtgenoot loonfiches van die tewerkstelling hebben overgemaakt in het kader van de aanvraag.

Bovendien werd dit nogmaals nagegaan door het bestuur bij de gemeentelijke diensten. Uit een synthesesedocument telefoongesprek van 20 november 2017 (gesprek tussen de Dienst Vreemdelingenzaken en de Vreemdelingendienst van de Stad Antwerpen) blijkt de volgende informatie:

“Administratief dossier werd nagekeken & er werden geen loonfiches teruggevonden”.

M.b.t. het enige document ter staving van de bestaansmiddelen, zijnde het tewerkstellingsattest, werd in de bestreden beslissing gemotiveerd dat dat attest onvoldoende uitsluitel biedt over het netto-inkomen omdat het bedrag vermeld staat zonder vermelding van bruto of netto. Er werd gewezen op het gebrek aan loonfiches op grond waarvan vastgesteld werd dat er geen zich tis op de werkelijke bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon. Gelet op de vermeldingen van het desbetreffende attest, zijn de vaststellingen van het bestuur geenszins kennelijk onredelijk. Het komt

niet toe aan het bestuur om verschillende hypothesen uit te werken omtrent het mogelijke netto-bedrag waarover de referentiepersoon zou kunnen beschikken. Het komt daarentegen aan de aanvrager zelf toe om alle bewijzen in het kader van de aanvraag te overhandigen aan het bestuur.

Het staat verzoekster vrij een nieuwe aanvraag in te dienen indien zij thans over de loonfiches zou beschikken.

Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 genomen en er werd rekening gehouden met alle documenten die verzoekster voorlegde ter staving van haar aanvraag. Er werd afdoende gemotiveerd waarom die niet afdoende waren om haar een verblijfsrecht toe te kennen.

Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster "*niet (voldoet) aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie*" omdat de toetsing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet "*niet (kan) gebeuren bij gebrek aan voldoende informatie*" immers biedt het attest van tewerkstelling "*onvoldoende uitsluitel (...) over het netto-inkomen (er wordt op het attest een loon per uur vermeld, maar is niet duidelijk indien dit bruto of netto is)*". Tevens wordt met betrekking tot de behoefteanalyse nog geduid dat nu er "*geen zicht (is) (...) op de huidige bestaansmiddelen van de Belg (...) niet (is) vastgesteld dat ze ontoereikend zijn en hoeft dus ook niet te worden bepaald welk bedrag ter beschikking hoort te zijn*". Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens,

of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)

§ 2 (…)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

(…)”

Te dezen werpt verzoekster op dat uit het door haar voorgelegde attest duidelijk blijkt dat het loon van de referentiepersoon 11,5929 euro per uur bedraagt, dat hij 38 uur per week is tewerkgesteld en dit met een overeenkomst van onbepaalde duur sinds 20 november 2000, wat volgens haar neerkomt op een maandelijks loon van 1.761,68 euro zonder toeslagen. Zij werpt dan ook op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet zomaar kan stellen dat het inkomen van de referentiepersoon onduidelijk is. Verzoekster voert aan dat zelfs indien dit een brutobedrag zou zijn, de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet aantoont dat dit niet zou kunnen volstaan als zijnde voldoende middelen van bestaan om met twee personen van te leven. Tevens geeft verzoekster als tweede mogelijke interpretatie aan dat het om een nettobedrag gaat en in dat geval beschikt de referentiepersoon volgens haar duidelijk over voldoende bestaansmiddelen.

In de bestreden beslissing wordt omtrent het attest van tewerkstelling gemotiveerd dat het *“onvoldoende uitsluitel biedt over het netto-inkomen (er wordt op het attest een loon per uur vermeld, maar is niet duidelijk indien dit bruto of netto is)”*, zodat *“er geen zicht is op de huidige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon”*.

In de nota met opmerkingen voert de verwerende partij aan dat *“(g)elet op de vermeldingen van het desbetreffende attest, zijn de vaststellingen van het bestuur geenszins kennelijk onredelijk”*.

Hoewel het attest van tewerkstelling onmiskenbaar voorgelegd moet zijn geweest, nu de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris erover heeft gemotiveerd, dient te worden vastgesteld dat het zich niet in het administratief dossier bevindt.

Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt zij de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (cf. RvS 1 oktober 2001, nr. 99.323; RvS 16 december 1998, nr. 77.657; RvS 17 februari 1998, nr. 71.867; RvS 9 oktober 1997, nr. 68.784).

Volledigheidshalve wordt vermeld dat uit de stukken van het administratief dossier evenmin andere gegevens blijken over de aanvraag van verzoekster, het enige bewijs van deze aanvraag is een mededeling van de stad Antwerpen d.d. 28 maart 2017 aan de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoekster via het e-loket van de stad Antwerpen een aanvraag tot inschrijving heeft ingediend en de stukken die in bijlage van deze mail werden gevoegd (twee stukken van de mutualiteit, kopie identiteitsdocument en een inlichtingenbulletin A).

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 september 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET